

BAKA ISTVÁN:

Sztyepan Pehotnij versesfüzetéből

Társbérleti éj

Kihült, mosogatólészürke éjben
Fekszem: kanál a dészsa fenekén;
Arcomra zsír tapad

piszkosfehéren –

Bemocskol és elemelyít a fény;
S csak bámulom, az ablakra

meredve,

Hab-felhők közt hogy úszik és

forog

A porcelántányér-hold ellebegve;

Körötte demedt zsírcsepp-

csillagok.

A közös konyhában csöpög a

vízcsap, –

Fazékon koppan? fogolykobakon?

De elnyomja, ahogy magáról hírt

ad:

Doni kozákmód hortyog szilajon

Subov, a Nagy Honvédő

veteránja,

s kontráz az „afgán” unoka, Oleg.

Egyiknek jobb, a másiknak bal

lába

Már túlvilági úton lépeget.

Ivanovéknál ódon ingaóra

Kerek lapátjával komótosan

Meri a másodperceket s kidobja,

Gödör szélére hányja gondosan.

Ha éjszaka vizelhetnékje támad

Ivanovnak, s a klozetre kimegy,

Orra bukik, s nem sejtí, hogy a

század

Sötétlő sírja nyílt előtte meg.

Annuska nénit végre ágyba
dönti

A fáradtság – most álmában

szalad

Piacra, feketézni, és kiönti

A drága napraforgóolajat.

Kerék visít, gurulnak jobbra-

balra

A szétválasztott törzsek és fejek...

Annuska, tégy megint ikont a

falra, –

Tán bűneid levezekelheted!

Mindenki alszik. Hol hanyatt, hol
hasra

Fekve csak én nem nyugszom el

soha, –

Így fordul át hol írásra, hol sasra*

Az orosz história garasa.

Száz gramm kenyér vagy vodka –

újraélem

A háborús fejadag mámorát,

S találgatom: kopott kanállal,

vélem,

Milyen levest merít az új világ?

Kihült, mosogatólészürke éjben

Fekszem a dészsa síkos fenekén, –

A zsíros fényt, mely rám tapad.

mégérem,

Hogy kéjesen lenyalogatom én;

Ahogy kóborkutyanyelvét

kinyújtva

Lámpasavót a Néva lefetyel,

S ha jóllakott sovány kosztjával,

újra

A régi gazda lábához hever.

* A forradalom előtti pénzerméken a
cári címersas volt a „fej”.